

“La tendència de les empreses exportadores ha estat concentrar els seus esforços en països on les seues inversions podien tenir un retorn més ràpid, deixant de banda altres mercats considerats ‘exòtics’. Però l’epicentre econòmic mundial es va desplaçant cap a nous mercats, com Europa de l’Est i la Xina, i començar a agafar posicions fóra recomanable”

Amb 1.300 milions d’habitants, una cinquena part de la població mundial, la Xina es perfila com la futura gran potència del segle XXI, en termes econòmics. Els seus atractius es tradueixen no només en un contingent important de potencials consumidors, sinó també en altres avantatges com una mà d’obra disciplinada i en un cost molt baix, que possiblement accelere el procés de deslocalització que pateixen alguns sectors industrials en els darrers anys. Aquests avantatges, però, no amaguen la necessitat urgent de dur a terme reformes per traure de la misèria una part important de la seua població: un 10% dels xinesos viuen sota el llindar de la pobresa i la Xina ocupa el 140è lloc (en una estadística de 174 països) pel que fa a ingressos per capita. L’ingrés de la Xina a l’Organització Mundial del Comerç (OMC), formalitzat a la fi del 2001, pot representar un punt d’inflexió per començar a capgirar la situació. La millora del nivell de vida a la Xina (que fóra desitjable que també anara acompanyat d’un major respecte als drets humans) repercutirà sobre l’economia de la resta del món.

L’embruix de Xangai

Durant anys, la tendència de les empreses exportadores ha estat concentrar els esforços en països on les seues inversions podien tenir un retorn més ràpid, evidentment Europa i Amèrica Llatina, deixant de banda altres mercats considerats fins i tot “exòtics”, que, per llunyania i diferències culturals, podien oferir major resistència. Però cal no oblidar que l’epicentre econòmic mundial es va desplaçant a marxes forçades cap a nous mercats, entre els quals l’Europa de l’Est, a curt termini, i cap al gran gegant asiàtic, la Xina, a mitjà termini. Començar a agafar posicions ara fóra recomanable, com ja fan altres països veïns. I sobretot des de l’ingrés de la Xina a l’OMC, que ha començat a fer caure barreres significatives respecte a les inversions estrangeres en el país. Els inversors estrangers gaudiran a partir d’ara de major seguretat en les seues inversions. I això cal aprofitar-ho.

Però el recordatori no ha de servir només per als empresaris, sinó també per a tots aquells organismes i institucions creats per donar suport a l’expansió internacional de les nostres empreses. Cal incrementar recursos si volem que la internacionalització, que ja s’ha fet un lloc en l’agenda de les petites i mitjanes empreses, esdevinga d’una vegada per totes una realitat. I no sols això: cal tenir esperit emprenedor i no optar exclusivament per aquells mercats més còmodes i rendibles a curt termini, perquè tot i que revestisca major dificultat, si els nostres empresaris no comencen a sucumbir ara a l’embruix de Xangai, sense presses però també sense pausa, no trigarem a adonar-nos que els seus encants ja estan en mans d’altres postors.

Coordinació: Bàrbara Amorós

Assessors editorials: Pere Anrubia, Jordi Cuenca

Col·laboradors: Anna Burjalés, Josep M. Calvet, Alexandre Carbó, Joan Celià, Joan Corbera, Martí Crespo, Rafa Gil, Jordi Play i Pere Puig.